

Mirela Oprea

Cavalerii Timpului – Călătoria

Copyright © Mirela Oprea

Copyright © TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București

e-mail: editura@tritonic.ro

www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OPREA, MIRELA

Cavalerii Timpului: Călătoria: roman/Mirela Oprea – București,
Tritonic, 2018

ISBN: 978-606-749-373-3

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ADRIANA BEJGU

Editor: BOGDAN HRIB

Comanda nr. 225/octombrie 2018

Bun de tipar: octombrie 2018

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Mirela Oprea

CAVALERII TIMPULUI

TRILOGIA ADEVARULUI Vol. II – Călătoria

*Mulțumesc din suflet Divinității,
care nu conținește să mă surprindă
cu semnele de iubire necondiționată.
Să scriu această carte a fost o adevărată provocare
și, de aceea, îți să mulțumesc încă o dată
minunatei mele familiei.*

*Mulțumesc tuturor prietenilor
pentru simplul fapt că există.*

*Dacă uneori problemele de zi cu zi vă copleșesc,
nu încetați să vă încredeți în Dumnezeu și în Iubire,
pentru că altfel, credeți-mă, nu se poate.*

1

Casa Albă – Washington – 2013

Telefonul suna de zor, zgâriind din ce în ce mai neplăcut auzul lui Thomas. Încercă o vreme să nu-l bage în seamă, însă soneria lui făcea imposibilă concentrarea asupra dosarului pe care-l avea în față. În cele din urmă, când telefonul sună din nou... și din nou... își aruncă deznădăjduit foile din mâna pentru că insistența începea să-l enerveze. Știa că răbdarea lui va ajunge în curând la limită. Ca să-și mai domolească din enervare își spuse că probabil ceea ce avea să audă trebuia să fie extrem de important ca să merite întreruperea, altfel... nu știa de ce-ar fi fost în stare, indiferent de cine era de celaltă parte a firului.

Alo... vocea lui era mult mai precipitată decât necesar.

Alo... Thomas?!

— Vladimir? Thomas trase o gură de aer, luptând cu un impuls violent. Ai înnebunit? De ce naiba suni pe telefonul ăsta?

Fără să-l bage în seamă, celălalt spuse cu o voce voit autoritară:

— Taci și ascultă, Thomas!... Tocmai s-a-ntâmplat... N-am scăpat de ceea ce ne temeam cel mai mult.

Thomas căzu pe gânduri. Vladimir era uneori atât de pessimist și direct, încât imprevizibilul părea mereu extrem de riscant.

— Ei, și?... Asta este, veni răspunsul lui Thomas, care încerca să-și controleze vocea. Uneori adevărul trebuie acceptat.

— Ești bătut în cap?! scuipă cuvintele Vladimir, iar Thomas se văzu obligat să-ndepărteze telefonul ca să nu-i spargă timpanul. Tu auzi ce spui?...

— Bine... și ce putem face noi?

— Cum, ce!? pufni Vladimir. Trebuie cu orice preț să-i oprim!

— Cum?... Eu sunt un biet pion în acest joc al puterii...

— Buturuga mică răstoarnă carul mare, îl apostrofă Vladimir, prea mâños ca să mai fie precaut, iar Thomas ar fi putut jura că-l vede fluturând disperat din mâini.

— Uîți că din spatele tronului sunt manevrate întotdeauna cele mai primejdioase butoane? mai adăugă el.

Se așternu liniștea. Thomas încerca să-și dea seama cum funcționa mintea aceea complexă și sucită a lui Vladimir. Faptul că lua din când în când legătura cu el, era al naibii de periculos. Poate că la-nceput nu-și dăduse seama de riscurile pe care și le asumase, dar acum... Când își mai reveni, reuși să rostească cu voce spartă:

— N-are cum să fie chiar atât de rău cum faci să pară... poate că exagerezi...

— Ha! îl întrerupse celălalt. Dacă o să-ți facă o reală

plăcere să bem pe nerăsuflare câte-o sticlă de bere când ne întâlnim și să jucăm bâza în loc de...

Thomas nu mai auzea. În mintea lui se derula iute filmul cu imaginile pe care tocmai i le relata Vladimir, însă era prea isteș să cadă în capcana bine tăciuită. De multe ori jucase la rândul lui asemenea jocuri verbale. Și cu toate astea răsunse scuturându-se:

— Glumești...

— Aș vrea eu!

Thomas aruncă o privire spre receptor, ca și cum l-ar fi putut vedea pe Vladimir. Întrebă, încercând să pară calm:

— Ce propui?

— Trimit imediat o echipă pe urmele lor!...

Panicat, Thomas aproape se îne că:

— Vorbești serios?... Nu pot...

— Este rândul tău! îl întrerupse celălalt.

— Dar cum? Nu știu dacă...

— Ești băiat mare, Thomas! apăsa pe cuvinte Vladimir. Și bagă de seamă, nu ai de-a face cu niște începători... Am să trimitem și eu o echipă de-ndată ce-am să pot. Cea veche s-a dovedit prost aleasă. Am nevoie doar de câteva zile până ce formez alta.

Tăcere.

— De ce crezi că eu voi reuși? se auzi vocea neliniștită a lui Thomas.

— O să aflăm curând, mormăi vizibil iritat celălalt... Trebuie... Și curând nu vei mai fi singur... Trebuie să reușim... altfel... crede-mă, cât de curând fabricile de armament nu vor mai produce altceva decât ciocolată în loc de arme.

Și închise telefonul cu putere, lăsând la celălalt capăt un Thomas stânjenit și mai ales nedumerit de ceea ce tocmai auzise.

2

Deșertul Persan

Călătoriseră la-nceput în galop fără să se opreasă. Apoi făcură popas preț de câteva ore în orașul acela tăcut și părăsit din deșert, pentru ca animalele să-și tragă sufletul. După aceea au pornit călare și-au mers aşa două zile și două nopți, spre disperarea lui Logan. Fusese grav rănit. La naiba, era total refăcut, dar scumpa lui Rachel nu contenea să-l privească, pe furiș, ce-i drept, cu ochii ei limpezi, plini de compătimire și mai ales de îngrijorare. Fir-ar să fie, în loc să fie protejată, ea era cea care nu-nceta, asemenea unei cloști, să-și arate grija exagerată pentru el. Și, ca și cum asta n-ar fi fost de-ajuns, afurisită să fie dacă dădea vreun semn de oboseală!

Pentru o secundă îndrăzni să-și amintească prin ce trecuseră. La această amintire îngrozitoare se cutremură de-abinelea, zdruncinat de fiorul rece al aducerii aminte. Drumul le era luminat de lucirea de agăț a lunii, lăsând în urma lor imensul întuneric. Care va să zică, noaptea încă nu se sfârșise și călătoria lor avea să continue multe ore.

Mergeau în grup, făcându-se nevăzuți spre apus. Logan simțea cum îl cuprinde neliniștea, astfel că nu băga de seamă ceea ce se șoptea în jurul lui. Întreaga lui atenție era îndreptată doar spre draga de Rachel. Sprâncenele i se uneau vizibil contrariate de faptul că erau nevoiți să călătorească aşa, călare, când puteau pur și simplu să se teleporteze.

— Trebuie să păstrăm aparențele, le spuse Ela.

Logan se foi stânjenit în șa, moment în care Ela se apropie de el.

— Liniștește-te, curând vom ajunge la destinație.

— Nu mă liniștesc deloc vorbele tale, spuse el pe sub sprâncene, bosumflat.

Se lăsă din nou tăcerea și odată cu ea frigul nopții din deșert. Din grumazul asudat al cailor se înălțau aburii, iar ei știau că trebuia să se opreasă. În fața lor, la o depărtare considerabilă, din negură, se ivea un perete de piatră ca o siluetă, ce demonstra că se apropiau de-o așezare omenească. Părea a fi un mic oraș, pe jumătate ruinat. Oricum era mai mult decât suficient pentru un nou popas.

Curând se iviră zorii, iar întunericul se împrăștia ca o ceață, lăsând în urmă razele plăpânde și blânde să-i împresoare. Înaintau în timp ce lumina soarelui prindea strălucire, scrutând cu atenție împrejurimile. În dreapta lor, ca din senin, se arăta un turn prăbușit, înfațîșându-se ca o umbră rău prevestitoare. O vale largă, cu nisip spulberat, arăta ca un câmp de luptă după bătălie. Zidurile caselor care nu îndrăzniseră să se prăbușească, zugrăveau urătenia întunecată a urmelor de foc. Sub privirile lor uimite zidurile albe deveniră cenușii. Din loc în loc nisipul avea culoare purpurie, semn al nenorocirii ce lovise orașul.

Fără să vrea, Pari scăpă un scâncet ascuțit când privirea îi fu atrasă de o mișcare din depărtare. Ca niște omuleți, câteva

fințe se agita în jurul unui morman. Elă ofta studiind atent mirarea de pe fețele prietenilor ei. Tresărirea cu toții instantaneu simțind mirosul suferinței și-al morții plutind în aer.

Tabloul sinistru ar fi mișcat și pe cel mai nesimțitor om de pe planetă. Cadavrele zăceaau aruncate unul peste altul, ca niște hoituri neînsemnate. Petele roșii de pe haine se uscaseră făcându-le să pară și mai scorțoase decât erau, iar rânilor adânci erau în pragul putrefacției. În jurul acestui tablou macabru, lipsit de viață, șapte copii între trei și zece ani, dădeau tărcoale într-o stare greu de imaginat. Nu se putea spune dacă erau băieți sau fete, pentru că toți aveau părul lung și-mbâcsit. Îmbrăcământea le era jalnică, dincolo de limita sărăciei, iar piciorușele goale și pline de râni.

3

Au descălecat în tacere, ca să nu-i sperie pe copii, traversând mica distanță dintre ei. Când s-au apropiat, șocul le-a fost cu atât mai mare când au observat că-n mâinile lor micute acei copii vitregiți de soartă abia țineau armele reci și grele ale soldaților ce zăceaau fără suflare.

Un pas greșit făcut de Igor i-a făcut pe micuți să se-ntoarcă speriați în loc. După câteva clipe se dezlănțui un haos de nedescris, ce păru că ține o veșnicie. Armele se descărcară instantaneu, făcând să zboare gloanțe-n toate direcțiile, iar pe copii să cadă secerați la pământ de forța reculului puternic al armelor de oțel.

Cu blândețea unei mame, Elă controlă situația, după care se apropie ca să recupereze armele din mânuștele îmbâcsite cu praf de pușcă și nisip. Ochii mariți, de copii hăituiți, li se deschideau din ce în ce mai larg, aproape să iasă din orbite. Doar un chip exagerat de palid, cu buze tremurânde, dădea de gol sensibilitatea și teama unei fetițe de vreo cinci anișori. Îndurerată, Elă a îngenunchiat să mângeâie obrazul murdar, luminat doar de dâra umedă a lacrimilor micuței.

În acel moment cel mai mare dintre copii, un băiețel de zece ani, interpretând greșit gestul de tandrețe, se năpusti asupra ei.

— Ia-ți ghearele de pe ea!... Dac-o atingi... te omor... Ai înțeles?

Fără nici cea mai mică intenție de-a se feri, Ela îl lăsă pe băiat să-și încercea unghiile ascuțite în brațul ei. Ca la comandă, pielea fină plesni și-un firicel firav de sânge începu să alunecă timid.

Un icnet înfundat, ce păru mai degrabă o injurie, penetră aerul, iar băiețelul care îndrăznise să sară asupra Elei, atârnă suspendat, lovind cu putere aerul cu picioarele. Tânărul desculț încercau cu încrâncenare să-l lovească pe Igor, ce se străduia să nu-l scape din mâini.

— Lasă-mă jos, scârnavie păroasă ce ești!

Scâncete, injurii, blestemele ascuțite ieșeau cu putere din gâtul uscat de-atâta efort al băiatului, spre surprinderea și amuzamentul celor din jur.

— Pui de cătea, mărâi uriașul, potolește-te, altfel jur că te cârpesc de nu te vezii!...

— Igor, apăsa pe cuvânt Ela, vorbește cuviincios în fața copiilor!

— Ce? Glumești!? Aștia nu-s copii... aștia sunt pui de draci!...

— Termină, Igor, rosti din nou Ela, cu vocea calculată. Nu este vina lor că au căzut fără vreo vină în plasa amăgitoare a luptei pentru supraviețuire.

Igor își dădu ochii peste cap și pufni neîncrezător, iar Ela continuă:

— Privește cu atenție în adâncul acestor sufletele nevinovate. Pătrunde pentru o clipă dincolo de suferința lor. Preia

durerea care curge prin sângele lor innocent. Fă în aşa fel ca trăirea lor să fie și-a ta... încearcă, Igor... știi că poți...

Preț de câteva clipe grele se așternu liniștea.

— Nu este vina lor, șopti Ela cu vocea sugrumată. În loc de calda îmbrățișare și micul sărut de noapte bună, au primit indiferență, maturizarea forțată. Să se apere de toți și de toate... Nu este vina lor că au fost îndemnați, în loc de joacă, să urască, să lupte, să se răzbune. Nu este vina lor că au fost lipsiți de alinare, de dragostea care poate să vindece cu-adevărat, să facă să renască orice susflet rănit.

Ela își trase susfletul și-și ridică privirea îngreunată de durere.

— Închideți, vă rog, cu toții ochii pentru o secundă și imaginați-vă că sunt copiii voștri... nepoții... frații... Îi puteți acuza că sunt doar pui de draci?

La aceste cuvinte Igor tresări vinovat.

— A cui este vina că sunt vitregi de iubire? continuă ea. A lor? Sau a noastră? A adulților?

În colțul gurii Igor își înfrâna o zvâncire tristă.

— Priviți acest micuț – ochii ei fixară cu multă căldură pe băiatul care o atacase ceva mai devreme. Imaginați-vă cum ar fi ca adult, după ce toată copilăria lui ar fi plină de căldură și dragoste împărtășită... Apoi imaginați-vă cum ar fi ca adult, după ce toată copilăria i-a fost o luptă pentru o fărâmă de dragoste și supraviețuire.

Pentru o secundă, prin fața ochilor fiecare își revăzu propria copilărie. Preț de altă secundă îi străbătu o dorință teribilă de-a avea propriii copii, băieți sau fete, pe care să-i strângă la piept, să-i răsfețe... să-i iubească, să-i ocrotească. Se cutremură puternic atunci când se treziră din reverie și privirea le coborî asupra nefericișilor micuți din fața lor.

Ca și cum ar fi ghicit, o voce răgușită de copil începu să sporovăiască de zor o rugămintă într-o arabă încâlcită.

În ochii tuturor se iviră străluciri amare ale lacrimilor ținute în frâu. Starea de spirit li se schimbă brusc, mai ales cea a lui Igor, care se trezi că băiețelul din brațele sale bătea de mama focului din picioare în încercarea de-a scăpa din strânsoare. Se aplecă atunci prudent, ca să așeze micuțul pe pământ. Se ghicea o blândețe neobișnuită în acest gest, pe care el însuși îl găsi extrem de neliniștitor. Iar când se ridică înapoi în picioare, își auzi mormăitul mecanic spus în barbă, ca să-și ascundă cu stângăcie emoția:

— Măicuțăăă... asta da lecție!...

4

Părea că nu vor mai ajunge niciodată la destinație, deși Ela garantase că mai aveau foarte puțin de mers. Cu toate că ziua era aproape de sfârșit și soarele era în aşteptarea apusului binemeritat, razele nu se sfiau să-și trimită toropeala asupra deșertului persan. Pari ridică burduful cu apă și sorbi o înghiștitură zdravănă ca să-și potolească setea ce-i usca buzele.

În spatele grupului, Reno își înăbuși un oftat, sporindu-și vigilența. Deși recunoștea sincer că nu l-ar fi deranjat o mică aventură după această călătorie plăcătoare, pentru binele tuturor nu trebuia să precipite lucrurile. Dunele sterpe, de un galben-roșcat, nu dădeau semne c-ar fi existat așezăminte umane, iar poteca nu părea să fi fost folosită de foarte mult timp. Dar simțurile lui ascuțite îi dădeau de gândit, atenționându-l ca un clopoțel de alarmă. Un gând rătăcit îndrăzni să i se furișeze în minte, însă îl alungă imediat. Era puțin probabil ca bandiții, așa-zisii pirați ai deșertului, să-ndrăznească să-și piardă veacul pe acolo.

— Călăreții! strigă Mahi tulburat, din fruntea grupului.

Aproape toți se-ndreptără instantaneu în șa, observând mai mult de-o duzină de călăreți ce-alergau către ei.